

רב הונא
ומעיל המשי המתוק

ספור על מסירות נפש, אהבת ה', ושבבת קודש.

רַב הוֹנָא הָיָה צַדִּיק עָצוּם
וְאַהֲבָה אֶת ה' מְכַל הַלֵּב.

הוּא לָמַד תּוֹרָה בְּשִׁמְחָה,
אַךְ הוּא הָיָה עָנִי מְאֹד.

בְּגָדָיו הָיוּ פְּשׁוּטִים,
יָשָׁנִים וּבְלוּיִים.

יום שישי הגיע,
והשמש החלה לרדת.
השבת קרובה!
אך רב הונא הביט בנשלקון
הריק ונאנח.

אֵיךְ נִקְבֵּל אֶת שִׁבַּת מַלְכָּתָא? הוּא חָשַׁב בְּצֵעַר.
הוּא רָצָה מְאֹד לְקַנּוֹת יֵין מְתוּק לְקִדּוּשׁ,
אֲךְ בַּכִּיס שָׁלוֹ לֹא הָיְתָה אֲפִילוֹ פְּרוּטָה אֶחָת.

הַצַּדִּיק לֹא וִיתָר!
הוא הִבִּיט בַּדָּבָר הַיָּקָר הַיָּחִיד שֶׁנִּשְׁאַר לוֹ:
חֲגוּרַת הָעוֹר שֶׁחֲזִיקָה אֶת מְעִילוֹ.

An elderly man with a long white beard and a brown coat is running through a snowy city street. He is holding a bottle of red wine in his hands. The background shows a busy street with buildings, a red awning, and other people in the distance. The scene is filled with snow and a sense of urgency.

רב הונא רץ במהירות אל השוק ומכר את החגורה.
בכסף הוא קנה יין על מנת לשמח את השבת.
ורוח קרה נשבה במעילו הפתוח...

מָה עֲשֶׂה רַב הוֹנָא?
הוּא לֹא הִתְבַּלְּבֵל.

הוּא מֵצֵא חֶבֶל פָּשׁוּט עָשׂוּי מִקָּשׁ,

קָשֶׁר אוֹתוֹ חֲזָק סְבִיב מִתְנִיּוֹ
כְּדִי לְסַגֵּר אֶת הַמַּעִיל - וְחִידָה!

"וְקִרְאָתָהּ לַשַּׁבָּת עֲנָג" (ישעיהו נ"ח)
בְּלֵיל שַׁבָּת, רַב הוֹנָא קִדֵּשׁ עַל הַיַּיִן הַמְּתוּק.
לְבוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק הָיָה מְלֵא בְּאַהֲבַת ה' וּבְשִׂמְחָה עֲצוּמָה.

בְּשַׁבָּת בַּבְּקָר, בְּבֵית הַמְדָּרֶשׁ,
רָאָה אוֹתוֹ רַבּוֹ הַגָּדוֹל – הָרַב. רָאָה אוֹתוֹ רַבּוֹ הַגָּזוֹל – הָרַב.
הָרַב הַבֵּיט בַּחֲבֵל הַמוֹזָר עַל מַעֲיָלוֹ שֶׁל תַּלְמִידוֹ.

הָרַב שָׁאֵל בְּפִלְיָאָה:
"הוּנָא בְּנִי, מָה זֶה הַחֶבֶל הַזֶּה עַל מְעִילָךְ?"
לָאן נַעֲלָמָה חֲגוּרַת הָעוֹר שְׁלָךְ?"

רַב הוֹנָא הַסְמִיק מְעַט, וְעָנָה בְּעָנָוָה:
"רַבִּי יִקְרִי, לֹא הָיָה לִי כֶסֶף לְקַדּוֹשׁ שַׁבָּת."
"מָכַרְתִּי אֶת הַחֲגוּרָה כְּדִי לְקַנּוֹת יֵינִי, וְקִשְׁרֹתַי קֵשׁ בַּמְּקוֹמָה."

הָרַב הַבֵּיט בְּעֵינָיו הַטְּהוֹרוֹת שֶׁל תְּלֻמִּידוֹ, וְלִבּוֹ רָעַד.
הוּא הֵרִים אֶת יָדָיו הַקְּדוֹשׁוֹת אֶל הַשָּׁמַיִם,
וַיְבַרֵךְ אֶת רַב הוֹנָא בְּקוֹל מָלֵא הַתְּרַגְּשׁוֹת:

"יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֵי אֱלֹהִים,
שְׁנַשְׁמָה קְדוֹשָׁה כְּמוֹךָ, שְׁמִסְרָה
כָּךְ אֶת חֲגוּרְתָּהּ לְכָבוֹד הַשִּׁבְתָּ..."

"שִׁבְגָדֶיךָ וּבִגְדֵי בְּנֶיךָ יִהְיוּ תָמִיד עֲשׂוּיִים מִמָּנִשׁ רַךְ וִיקָרוּ!"

Then vs. Now

עברו שנים, והברכה התקיימה במלואה!
רב הונא זכה לעשר אדיר.

הוא ובניו לבשו מעילי משי מהודרים.

אך הם לעולם לא שכחו את חבל הקש הפשוט של שבת.

מָה לַמִּדְנוּ?

כְּשֶׁמִּשְׁקִיעִים בְּמִצּוֹת ה' וּבִשְׁבֹּת ק'דָּשׁ, מִרוּיחִים תְּמִיד!
גַּם אִם זֶה דּוֹרֵשׁ מֵאֲתָנוּ לְוֹתֵר עַל מִשְׁהוּ שְׁלָנוּ,
הַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא רוֹאֶה אֶת הַלֵּב שְׁלָנוּ, וַיִּמְשִׁיב לָנוּ אוֹר וּבִרְכָּה!

